

ЗАКОН
О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ АРГЕНТИНЕ
О ИЗРУЧЕЊУ

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Републике Аргентине о изручењу, потписан у Београду 14. октобра 2019. године, у оригиналу на српском, шпанском и енглеском језику.

Члан 2.

Текст Уговора у оригиналу на српском језику гласи:

У Г О В О Р
ИЗМЕЂУ
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
И
РЕПУБЛИКЕ АРГЕНТИНЕ
О ИЗРУЧЕЊУ

Република Србија и Република Аргентина (у даљем тексту: у једнини „Страна”, а у множини „Стране”),

са жељом да побољшају њихову сарадњу у спречавању и сузбијању криминала, закључујући Уговор о изручењу;

потврђујући своје поштовање правних система и судских институција и једне и друге стране;

Споразумеле су се о следећем:

Члан 1.

Обавеза изручења

Свака Страна је сагласна да изручи другој Страни, под условима предвиђеним овим уговором, лица која се траже због кривичног гоњења или извршења казне у страни молиљи, у вези са делом које полеже изручењу.

Члан 2.

Кривична дела за која се дозвољава изручење

1. У сврху овог уговора, дело за која се дозвољава изручење је оно које представља кривично дело по законима обе Стране, које је кажњиво одузимањем слободе у трајању дужем од 1 (једне) године или строжом казном.

2. Кривично дело за које се може дозволити изручење укључује кажњиви покушај, саучесништво, незаконито удруживање ради извршења, помагање или подстрекавање на извршење било ког кривичног дела које је предвиђено у ставу 1. овог члана.

3. Када се молба за изручење односи на лице које је осуђено на казну која се састоји у одузимању слободе, од стране суда стране молиље, због кривичног дела које подлеже изручењу, изручење ће се дозволити ако трајање казне или остатак који треба да се изврши износи најмање 1 (једну) годину.

4. У смислу овог члана, приликом одређивања да ли неко дело представља кривично дело по законима обе Стране, неће бити од утицаја:

(1) да ли закони Страна понашање које представља кривично дело стављају у исту категорију кривичних дела или описују истим терминима, и

(2) да ли се, по законима обе Стране, битни елементи кривичног дела разликују, у ком случају треба узети у обзир свеукупно наводно понашање лица чије изручење се тражи.

5. Када се изручење неког лица тражи за кривична дела која се односе на таксе, пореске, царинске и девизне прекршаје или друга фискална кривична дела, изручење се не може одбити само због тога што прописи замољене стране не прописују исту врсту такса, пореза или царине, или не садрже исту

врсту прописа у области таксених и пореских, царинских и девизних прекршаја као законодавство стране молиље.

6. Изручење се одобрава без обзира да ли се кривично дело на коме страна молиља заснива свој захтев десило на територији над којом има јурисдикцију или не. Међутим, када закон замољене стране не предвиђа јурисдикцију над кривичним делом у сличним околностима, замољена страна може одбити изручење по том основу.

7. Изручење се може одобрити, у складу са одредбама овог уговора, у односу на кривично дело, под условом:

(1) да је оно било кривично дело у страни молиљи у време извршења дела које представља кривично дело; и

(2) да би наводно понашање да се десило у замољеној страни, представљало кривично дело по закону замољене стране у време подношења молбе за изручење.

8. Ако се молба за изручење односи на казну затвора и новчану казну, онда замољена страна може одобрити изручење за извршење и једног и другог.

9. Ако је изручење одобрено за кривично дело за које се може изручити, онда се треба одобрити и за било које друго кривично дело које је наведено у молби, чак и ако је то кривично дело кажњиво одузимањем слободе у трајању од 1 (једне) године или блажом казном, под условом да су испуњени сви други услови за изручење.

Члан 3.

Обавезно одбијање изручења

Изручење се одбија у следећим околностима:

1. Кривично дело, за које се тражи изручење, се сматра политичким кривичним делом. Међутим, у сврху овог става, следећа дела не чине политичко кривично дело:

(1) напад или намерни злочин против физичког интегритета или слободе шефа државе, председника Владе, дипломатског особља или других међународно заштићених лица, или члана њихове породице;

(2) било које кривично дело које је наведено у мултилатералном уговору према коме су Стране преузеле, или ће преузети, обавезу да или изруче тражено лице или предају случај органима надлежним за кривично гоњење;

(3) убиство или тешка телесна повреда;

(4) кривична дела против сексуалног интегритета;

(5) киднаповање, злостављање, узимање талаца или уцена;

(6) коришћење експлозива, запаљивих елемената, уређаја или материја у околностима у којима је људски живот вероватно угрожен, или је вероватно да ће проузроковати озбиљне телесне повреде или значајну имовинску штету; и

(7) покушај, саучесништво или противзаконито удруживање, помагање или подстрекавање на извршење било ког кривичног дела које је предвиђено овим ставом.

2. Постоје основани разлози да се сматра да је молба за изручење поднета у сврху гоњења или кажњавања лица због његове расе, религије,

националности, етничког порекла, језика, боје, политичког уверења, пола, сексуалне оријентисаности, година, менталног или физичког поремећаја или статуса, или да би положај лица могао бити погоршан због неког од тих разлога.

3. Ако је страна молиља поднела молбу за изручење на основу пресуде која је донета *in absentia*, осим ако страна молиља достави гаранције да ће тражено лице имати прилику да му се поново суди у његовом присуству како би био саслушан, имао право на одбрану и да ће као резултат тога имати нову пресуду.

4. Постоје основани разлози да се сматра да тражено лице може бити изложено тортури или суровом, нехуманом или понижавајућем поступању или кажњавању.

5. Кривично дело због кога се тражи изручење је кривично дело искључиво по војном закону и није кривично дело по обичном кривичном закону.

6. Лице чије изручење се тражи лице је правноснажно ослобођено или осуђено у замољеној страни за исто кривично дело због кога се тражи његово изручење.

7. Уколико је за кривично дело због којег се тражи изручење прописана смртна казна према закону стране молиље, осим ако та Страна пружи довољне гаранције да смртна казна неће бити изречена или, у случају да је већ изречена, да се неће извршити.

Члан 4.

Држављанство

1. Свака страна може да одбије изручење својих држављана.

2. Ако изручење није одобрено, замољена страна ће, ако страна молиља затражи, предати предмет својим надлежним органима у циљу предузимања радњи против тог лица према домаћем законодавству. У ту сврху, страна молиља ће доставити замољеној страни документацију и доказе који се односе на тај случај.

3. Замољена страна ће благовремено обавестити страну молиљу о предузетим радњама поводом захтева, евентуалном суђењу и коначној одлуци донетој у поступку.

Члан 5.

Дискреционо одбијање изручења

Изручење може да се одбије у следећим околностима:

1. Кривично дело, за које се тражи изручење, је предмет јурисдикције замољене стране.

2. Тражено лице се кривично гони у замољеној страни због кривичног дела за које се тражи изручење.

3. Тражено лице је ослобођено или осуђено у трећој држави за исто кривично дело због кога се тражи његово изручење и, уколико је осуђено, изречена казна је у потпуности извршена или више није спроводљива.

4. Кривично гоњење или извршење казне за које се тражи изручење би били забрањени услед застарелости, по прописима обе стране.

Члан 6.

Молба за изручење и неопходна документација

1. Молба за изручење се подноси у писаној форми и доставља преко именованих централних органа или дипломатским путем. Министарство правде Републике Србије и Министарство спољних послова и вера Републике Аргентине биће централни органи именовани од Страна по овом уговору.

2. Молба за изручење треба бити подржана следећим:

(1) информацијама које се односе на опис, идентитет, локацију и држављанство траженог лица и, ако је расположиво, фотографијама и отисцима прстију тог лица;

(2) чињеничним описом кривичног дела и кратким објашњењем процедуралне историје случаја;

(3) текстом релевантних законских одредаби које се односе на кривично дело и казну која се може изрећи за то кривично дело, као и одредаба којима су утврђени рокови застарелости кривичног гоњења или извршења казне;

(4) навођењем да кривично гоњење или извршење казне, према законима стране молиље, нису забрањени због застарелости, и обавештење о датуму када ће наступити застарелост кривичног гоњења или извршења казне; и

(5) документима, изјавама и другим информацијама које су наведене у ст. 3. или 4. овог члана, који је применљив.

3. Молба за изручење лица које се тражи ради кривичног гоњења, такође, треба бити подржана следећим:

(1) оригиналом или овереном копијом налога за хапшење или задржавање за тражено лице, издатог од стране одговарајућег надлежног органа стране молиље;

(2) оригиналом или овереном копијом оптужног акта против траженог лица, уколико постоји; и

(3) потврдом издатом од стране тужилаштва или другог органа надлежног за кривично гоњење, која садржи преглед расположивих доказа и наводи да су докази којима располаже, по закону стране молиље, довољни да оправдају кривично гоњење траженог лица.

4. Молба за изручење лица које је оглашено кривим и осуђено за кривично дело за које се тражи изручење, подноси се у складу са захтевима који су предвиђени у ставу 2. овог члана и, такође, треба бити подржан следећим:

(1) оригиналом или овереном копијом пресуде или, уколико таква пресуда није расположива, изјавом од стране судског органа да је тражено лице оглашено кривим; и

(2) уколико је тражено лице осуђено, подацима о висини изречене казне и потврдом у којој се наводи да казна није у потпуности издржана и у ком обиму није издржана.

Члан 7.

Прихватљивост докумената

Било који документ, укључујући превод, који је достављен уз молби за изручење треба да се прими и призна као доказ у поступку изручења, уколико је:

(1) потписан или оверен од стране надлежног органа стране молиље; или

(2) оверен или потврђен тачним на било који други начин који је предвиђен законима замољене стране.

Члан 8.

Превод

Све документе, који су поднети у складу са овим уговором, биће преведени на званични језик замољене стране или на енглески, италијански или француски језик, када је прихватљиво за замољену страну.

Члан 9.

Додатне информације

1. Уколико замољена страна сматра да информације и документи које је доставила страна молиља нису довољни да се, у складу са овим уговором, одобри изручење, она може да тражи од стране молиље да се доставе допунске информације и документи, у року који не може да буде дужи од 60 (шездесет) дана од дана када је страна молиља обавештена о захтеву за додатним информацијама.

2. Уколико је тражено лице у притвору, а тражене додатне информације нису примљене у року наведеном у ставу 1. овог члана, лице може бити пуштено из притвора. Међутим, пуштање из притвора не спречава ново притварање и изручење траженог лица, ако се додатне информације приме накнадно.

Члан 10.

Поједностављено изручење

1. Уколико тражено лице пристаје на његово/њено изручење у страну молиљу, замољена страна може предати то лице што је могуће пре, без даљег поступка.

2. Таква сагласност се хитно саопштава надлежном органу стране молиље.

3. У случају поједностављеног изручења није потребно подношење молбе за изручење са документацијом. Међутим, замољена страна, уколико сматра да је то неопходно, може од стране молиље да затражи одређене податке и документацију наведене у члану 6. овог уговора.

Члан 11.

Привремено притварање

1. У хитним случајевима, страна молиља може, дипломатским путем или путем Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ), да тражи привремено притварање траженог лица. Алтернативно, захтев може да се достави директно између Министарства правде Републике Србије и Министарства спољних послова и вера Републике Аргентине. Захтев може да се пошаље путем техничких средстава комуникације (е-мејла, факса или било

ког електронског средстава који оставља писани траг), с тим да се истовремено шаље и поштом.

2. Захтев за привремено притварање садржи следеће:

(1) информације које се односе на опис, идентитет, локацију и држављанство траженог лица и, уколико је расположиво, фотографије и отиске прстију тог лица;

(2) изјаву да ће бити послата молба за изручење;

(3) опис природе кривичног дела и применљиве казне са кратким прегледом чињеница случаја, укључујући датум и место извршења кривичног дела;

(4) навођење закона и одредаба који су релевантни за кривично дело;

(5) изјаву која потврђује постојање налога за хапшење или затварање у односу на тражено лице; и

(6) објашњење разлога за хитност захтева.

3. Међународна потерница се сматра захтевом за привремено притварање.

4. Замољена страна треба одмах да обавести страну молиљу о предузетим мерама у складу са захтевом за привремено притварање.

5. Привремени притвор ће се укинути уколико замољена страна не прими молбу за изручење и пропратне документе, у складу са чланом 6. овог уговора, у року од 60 (шездесет) дана од хапшења траженог лица. Надлежни органи замољене стране, у мери у којој је то дозвољено прописима те стране, могу продужити рок за пријем докумената. Међутим, тражено лице може бити ослобођено у било које време, у складу са прописима замољене стране.

6. Чињеница да је тражено лице пуштено из притвора, сходно ставу 5. овог члана, не спречава његово поновно хапшење и изручење, уколико је молба за изручење примљена касније.

Члан 12.

Стицај молби за изручење

1. Када је примљено више молби за изручење истог лица из две или више држава, било због истог или различитих кривичних дела, замољена страна треба да одреди којој од тих држава ће изручити тражено лице.

2. Приликом одређивања којој држави ће изручити лице које се тражи, замољена страна треба да размотри све релевантне околности, а посебно:

(1) тежину кривичних дела;

(2) време и место извршења сваког кривичног дела;

(3) датуме пријема молби за изручење;

(4) држављанство траженог лица;

(5) уобичајено боравиште лица;

(6) да ли је молба сачињена у складу са уговором о изручењу;

(7) интересе одговарајућих држава;

(8) држављанство жртве; и

(9) могућност даљег изручења између држава молиља.

3. Замољена страна о одлуци из става 1. овог члана обавештава државе које су тражиле изручење и истовремено може да дâ сагласност држави којој је одобрила изручење да лице може, евентуално, даље изручити некој од држава које су такође тражиле изручење.

Члан 13.

Одлука и предаја

1. Замољена страна ће, чим је донета одлука по молби за изручење, да саопшти ту одлуку страни молиљи. Треба навести разлоге за било које потпуно, или делимично, одбијање молбе за изручење. Замољена страна ће, на захтев стране молиље, дати копије релевантих судских одлука.

2. Ако је одобрено изручење, Стране треба да договоре време и место предаје траженог лица. Уколико то лице није пребачено са територије замољене стране у року од 30 (тридест) календарских дана од времена обавештавања наведеног у ставу 1. овог члана, или у оквиру дужег периода као што је можда предвиђено законом те стране, лице може бити пуштено из затвора и замољена страна може одбити каснију молбу за изручење за исто кривично дело које евентуално поднесе страна молиља.

3. Ако Страна није у могућности да преда или преузме лице које се изручују из разлога изван њене контроле, она треба о томе да обавести другу страну. Стране заједно договарају нови датум предаје дотичног лица.

Члан 14.

Привремена или одложена предаја

1. Ако се тражено лице кривично гони или издржава казну затвора у замољеној страни за кривично дело које се разликује од оног због кога се тражи изручење, замољена страна може привремено предати тражено лице или одложити предају до окончања кривичног поступка, или док не издржи, потпуно или делимично, казну која му је изречена. Замољена страна треба да обавести страну молиљу о било ком одлагању.

2. Замољена страна може одложити предају када је здрављствено стање лица довољно озбиљно, тако да би предаја била опасна за његов/њен живот.

3. Замољена страна може, у мери у којој је то дозвољено њеним законом, када је утврђено да се лице наведено у ставу 1. овог члана може изручити, тражено лице предати страни молиљи ради вођења кривичног поступка, у складу са условима који се утврђују између Страна. Лице које је предато треба да се држи у затвору у страни молиљи и треба га вратити замољеној страни након обављања хитних процесних радњи због којих је одобрена привремена предаја. Лице које је враћено у замољену страну након привремене предаје, треба коначно предати страни молиљи ради издржавања изречене казне, у складу са одредбама овог уговора.

4. Одлагање поступка изручења или привремена предаја лица од замољене стране ће, у сврхе овог уговора, да обустави ток застаревања у судском поступку у страни молиљи у погледу кривичног дела или кривичних дела који су основ молбе за изручење.

5. Време проведено у притвору, од дана када привремено изручено лице напусти територију замољене стране, до дана када се на њену територију

врати, урачунава се у кривичну санкцију која ће бити изречена или извршена у замољеној страни.

Члан 15.

Одузимање и предаја имовине

1. Замољена страна може, у мери у којој је дозвољено њеним прописима, да одузме и преда страни молиљи било коју имовину, документе и доказе који су у вези са кривичним делом у односу на које је одобрено изручење. Такве ствари треба да буду предате, чак и ако се изручење, које је одобрено, не може извршити због смрти, нестанка или бекства траженог лица. Те ствари треба да буду предате чак и пре предаје траженог лица у случају да се примењује члан 14. овог уговора.

2. Замољена страна може дати услов за предају имовине и доказа давањем задовољавајуће гаранције од стране молиље да ће ствари што је могуће пре вратити замољеној страни. Замољена страна може, такође, одложити предају такве имовине и доказа, уколико су они неопходни у кривичном поступку који се води у тој Страни.

3. Права трећих лица на такву имовину или доказ треба правилно поштовати. Где таква права постоје, имовину, документе или доказе треба вратити, без трошкова, замољеној страни што је могуће пре након суђења.

Члан 16.

Начело специјалности

1. Лице које се изручи по овом уговору, не може у страни молиљи бити кривично гоњено, кажњено или лишено слободе за било које кривично дело које је извршено пре предаје, осим:

(1) за кривично дело за које је одобрено изручење, или за кривично дело које је другачије описано или је мање кривично дело које се заснива на суштински истим чињеницама на основу којих је одобрено изручење, под условом да се за такво кривично дело може изручити;

(2) за кривично дело које је извршено од тог лица након његове предаје;

(3) за кривично дело за које се надлежни орган замољене стране сагласи са хапшењем, суђењем или извршењем казне; и

(4) ако изручено лице да сагласност пред судским органом стране молиље.

У сврхе тачки (3) и (4):

(1) замољена страна може захтевати доставу докумената наведених у члану 6. овог уговора, и

(2) предато лице може бити држано у притвору у страни молиљи док је у току обрађивања захтева, у периоду од 60 (шездесет) календарских дана, или у дужем периоду, као што је замољена страна можда одобрила.

2. Изручено лице, по одредбама овог уговора, не може бити изручено трећој држави за кривично дело које је извршено од стране тог лица пре његове предаје, сем ако се са тим сагласи страна која га је предала. Страна која је предала лице може захтевати доставу докумената који се наводе у члану 6.

3. Одредбе ст. 1. и 2. овог члана не спречавају хапшење, суђење или упућивање на издржавање казне изрученог лица, или изручење тог лица трећој држави, ако то лице:

(1) напусти територију стране молиље након изручења и добровољно се врати на њену територију; или

(2) имајући прилику да напусти територију стране молиље, није то урадило у року од тридест (30) календарских дана од дана када је било слободно да оде. Међутим, овај период не укључује временски период у току кога наведено лице није напустило територију стране молиље из разлога који су ван његове/њене контроле.

Члан 17.

Транзит

1. Свака Страна може одобрити транзит преко своје територије лица које другој Страни предаје нека трећа држава.

2. Захтев за транзит се доставља дипломатским путем. У хитним случајевима, такав захтев може, такође, да се достави путем Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

3. Захтев за транзит може да се достави путем техничких средстава комуникације (е-мејла, факса или било ког електронског средстава који оставља писани траг), и треба да садржи:

(1) опис лица заједно са било којом другом информацијом која може помоћи да се утврди његов идентитет и држављанство; и

(2) кратку изјаву чињеница случаја, наводећи кривично дело или кривична дела због којих је одобрена предаја тог лица од стране треће државе.

4. Дозвола за транзит лица које се предаје, зависно од закона државе којој је поднет захтев, може укључити одобрење да се то лице држи у притвору током транзита. Ако се превоз не настави у прихватљивом року, надлежни орган државе на чијој територији се лице налази у затвору може одлучити да се то лице ослободи.

5. Замољена страна може да одбије захтев за транзит преко своје територије ако се ради о лицу против кога се води кривични поступак у тој страни, или је против њега изречена осуђујућа пресуда која није извршена, или ако би транзит могао да нанесе штету интересима те стране.

6. Дозвола за транзит није потребна у случају превоза авионом, ако није предвиђено слетање на територију друге Стране. Уколико се деси непредвиђено слетање, Страна на чијој територији се то догоди може тражити захтев за транзит сходно ст. 2. и 3. овог члана и може притворити лице док не стигне захтев и док се не изврши транзит, под условом да је такав захтев примљен у року од 48 (четрдесетосам) сати од непредвиђеног слетања.

Члан 18.

Трошкови

1. Замољена страна предузима све неопходне кораке између својих надлежних органа за било који поступак који произилази из захтева за изручење и сноси трошкове.

2. Страна молиља ће:

(1) сносити трошкове у вези превода докумената; и

(2) сносити трошкове који настану приликом превоза лица које се изручује са територије замољене стране.

Члан 19.

Консултације

Министарство правде Републике Србије и Министарство спољних послова и вера Републике Аргентине могу консултовати једно друго директно у вези са обрадом појединачних случајева и унапређењем ефикасности примене овог уговора.

Члан 20.

Потврђивање, ступање на снагу и раскид

1. Овај уговор ступа на снагу првог дана након истека тридесет (30) дана од дана пријема последњег писаног обавештења којима се Стране, дипломатским путем, узајамно обавештавају о завршеним поступку потврђивања у складу са њиховим унутрашњим процедурама.

2. Овај уговор се примењује на било које кривично дело, предвиђено у члану 2. овог уговора, које је извршено пре или након ступања на снагу овог уговора.

3. Овај уговор може бити измењен уз обострану сагласност Страна, разменом нота између Страна дипломатским путем. Измене ступају на снагу у складу са ставом 1. овог члана.

4. Свака Страна може раскинути овај уговор достављањем другој Страни обавештења у писаној форми, дипломатским путем. Раскид ступа на снагу по истеку (6) шест месеци од дана када је саопштено другој Страни.

Сачињено у Београду, дана 14. октобра 2019. године, у два оригинална примерка, сваки на српском, шпанском и енглеском језику, при чему су сви текстови подједнако веродостојни. У случају неслагања у тумачењу, меродаван је текст на енглеском језику.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

Нела Кубуровић
Министар правде

ЗА РЕПУБЛИКУ АРГЕНТИНУ

Germán Carlos Garavano
Министар правде и људских права

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. Уставни основ за доношење закона

Уставни основ за доношење Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Аргентине о изручењу садржан је у члану 99. став 1. тачка 4. Устава Републике Србије, према коме је у надлежности Народне скупштине да потврђује међународне уговоре, када је законом предвиђена обавеза њиховог потврђивања.

II. Разлози за потврђивање Уговора

Између Републике Србије и Републике Аргентина не постоји билатерални уговор којим би било регулисано питање правне сарадње између две државе у погледу изручења окривљених и осуђених лица.

Закључивањем билатералног уговора између две земље о изручењу окривљених и осуђених лица, створиће се услови за чвршћу, обавезнију и ефикаснију сарадњу, како лица која се кривично гоне у једној држави или су у њој осуђена због кривичног дела, не би бекством у другу државу избегла вођење кривичног поступка или издржавање казне. При наведеном се има у виду и све чешће кретање грађана једне државе у другу државу.

Закључивање наведеног уговора допринеће и већој заштити одређених људских права и слобода када је у питању изручење окривљених и осуђених лица између две земље, јер је сарадња у овој области условљена поштовањем, односно гарантовањем одређених људских права и слобода.

III. Оцена потребе финансијских средстава за спровођење закона

За примену овог закона средства су обезбеђена Законом о буџету Републике Србије за 2020. годину („Службени гласник РС”, број 84/19), Раздео 23 - Министарство правде, Програм 1602 - Уређење и управљање у систему правосуђа, Функција 360 – Јавни ред и безбедност неklasификовани на другом месту, Програмска активност/Пројекат 0010 – Администрација и управљање, Економска класификација 422 - Трошкови путовања.

У наредним годинама средства за евентуалне трошкове везане за реализацију активности из Уговора ће бити планирана у оквиру лимита који Министарство финансија утврђује за Министарство правде у поступку припреме и доношења Закона о буџету Републике Србије за раздео Министарства правде.